

A Győri Ítéltábla a dr. Papp János ügyvéd által képviselt **felperesnek** a ... által képviselt **I.rendű**, a ... által képviselt **II.rendű**, a Dukon Ügyvédi Iroda által képviselt **III.rendű**, a dr... meghatalmazott által képviselt **IV.rendű**, az Országos Bírósági Hivatal Jogi Képviselő Osztálya által képviselt **V.rendű**, a ... által képviselt **VI.rendű**, a ... ügyész által képviselt **VII.rendű** és a ... jogtanácsos által képviselt **VIII.rendű alperesek** ellen kártérítés megfizetése iránt indult perben a ...i Törvényszék 2018. január 10. napján kelt 27.P.20.994/2016/35. sorszámu ítélete ellen a felperes által 39. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

Ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet részben megváltoztatja, az I. r. alperest a perből elbocsátja és mellőzi az I. r. alperessel szembeni keresetet elutasító rendelkezést, az I. r. alperes javára megállapított perköltség összegét 5.000,- (ötezer) Ft-ra, a II. r. alperes kötelezését 150.000,- (egyszázötvenezer) Ft-ra leszállítja és kötelezi az V. r. alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 150.000,- (egyszázötvenezer) Ft-ot. Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak az illetékügyben eljáró hatóság felhívására 661.500,- (hatszázhatvanegyezer-ötszáz) Ft kereseti és 882.000,- (nyolcszáznyolcvankétezer) Ft fellebbezési illetéket.

18.000,- (tizennyolcezer) Ft kereseti és 95.000,- (kilencvenötezer) Ft fellebbezési illetéket az állam visel.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A felperes 2001. szeptember 18. óta állt szerződéses viszonyban a ... Zrt. jogelődjével, majd a ... Zrt.-vel (szolgáltató).

2007. december 9-én az előfizetői szerződését módosítva a felperes kétéves időtartamra vállalta, hogy a szerződést nem mondja fel, a szolgáltatás szüneteltetését nem kéri, és a szolgáltató részéről történő felfüggesztésre nem ad okot. Tudomásul vette, hogy ettől eltérő magatartás esetén az egyéb kedvezmények elvesztésén túl köteles egy összegben 50.000,-Ft kötbért megfizetni a szolgáltatónak.

A szolgáltató 2008. negyedik negyedévében felajánlotta a felperesnek, hogy ha a korábbi, csekken történő fizetés helyett csoportos beszedési megbízást ad, akkor a havi 120,-Ft-ot kitevő postaköltséget nem kell megfizetnie, és 3 hónapon keresztül, havi 1.000,-Ft-ot jóváír a beszélgetés díjából.

A felperes 2008. november 26-án a számláját vezető ... Bank Nyrt. helyi fiókjánál megbízást adott a csoportos beszedési megbízásra. Ennek során azonban nem megfelelő azonosítót közölt, ezért a szolgáltató nem tudta az igényt rögzíteni. Ennek tényéről a szolgáltató csak az igényt küldő pénzügyintézetet tájékoztatta, a felperest nem értesítette.

A csoportos beszedési megbízás rögzítésének hiányában a szolgáltató 2008. december 19-én csekkes fizetési móddal küldte ki a számláját a felperesnek, és abban nem érvényesítette a kedvezményt. A számlát a felperes kiegyenlítette.

A szolgáltató 2009. január 20-án ismét csekkes fizetési móddal és a kedvezmény nélkül küldte meg a felperesnek a számláját. A felperes a számlát visszaküldte. A szolgáltató 2009. február 19-én válasziratot küldött a felperesnek, aki ebből szerzett tudomást arról, hogy az általa adott csoportos beszedési megbízáson feltüntetett azonosító nem megfelelő.

A szolgáltató 2009. február 11-én felhívta a felperest a januári meg nem fizetett számla kiegyenlítésére. Figyelmeztette arra, hogy ha ennek nem tesz eleget, akkor a kimenő hívásait korlátozza, és sor kerülhet az előfizetői szerződés megszüntetésére is. A 2009. február 20-i számlát is csekkes fizetési móddal és kedvezmény nélkül állította ki, majd 2009. március 3-án felhívta a felperest, hogy ez utóbbi, és a visszaküldött januári számlát is egyenlítse ki. Egyidejűleg a kimenő hívásokat korlátozta, és ismét figyelmeztette a felperest, hogy a tartozás rendezetlensége esetén a szerződést megszünteti.

A felperes a februári számlát kiegyenlítette, majd 2009. március 6-án a számlavezető bankjánál a hibás csoportos beszedési megbízást visszavonta, és olyan újat adott, amelyen az azonosító már helyes volt. A januárban esedékes számlát azonban továbbra sem fizette ki, ezért a szolgáltató 2009. március 15-én 30 napos felmondási idővel a szolgáltatási szerződést felmondta, és a kötbérigényét is érvényesítette.

A felperes 2009. április 1-jén panaszt intézett a VIII. r. alperes jogelődjéhez, a Nemzeti Fogyasztóvédelmi Hatósághoz a szolgáltató eljárásával kapcsolatban. Kifogásolta, hogy a szolgáltató nem megfelelő számlát készített, és kérte a hatóság intézkedését. A Nemzeti Fogyasztóvédelmi Hatóság nem indított vizsgálatot, mert álláspontja szerint a panasz nem érinti a jogkörét.

A felperes 2009. június 8-án a Nemzeti Hírközlési Hatóság Fogyasztói Jogok Képviselőjéhez (továbbiakban Képviselő) fordult a szolgáltató elleni panaszával. A Képviselő a 2009. június 29. napján kelt levélben tájékoztatta a felperest, hogy felhívta a szolgáltatót a panasz kivizsgálására. Egyúttal kérte a felperest, hogy ha a szolgáltató 30 napon belül nem válaszol, illetőleg a felperesnek további kérdése merül fel, azt jelezze.

A szolgáltató kérelmére a Budaörsi Városi Bíróság 2010. május 14-én 20.Pk.65.206/2010. szám alatt fizetési meghagyást bocsátott ki a felperessel szemben 61.158,-Ft és járulékai megfizetése iránt.

A fizetési meghagyásból a Salgótarjáni Városi Bíróságon 1.P.20.294/2011. számon perré alakult eljárásban a felperes viszontkeresetet terjesztett elő, amellyel 500.000,-Ft nem vagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni a szolgáltatót a jó hírnevének megsértése miatt.

A Városi Bíróság a keresetlevelet áttette a Nógrád Megyei Bírósághoz arra hivatkozással, hogy a személyhez fűződő jogok megsértése miatt indított kártérítési perek a megyei bírósági hatáskörébe tartoznak.

Az áttételt követően a Nógrád Megyei Bíróság is megállapította hatáskörének hiányát arra hivatkozva, hogy a felperes a városi bíróság előtt olyan viszontkeresetet terjesztett elő, amelyre a helyi bíróságnak nincs hatásköre, ezért a viszontkeresetet el kellett volna utasítani, a keresetet azonban el kellett volna bírálni, mert arra csak a helyi bíróságnak van hatásköre.

A negatív hatásköri összeütközés kapcsán eljáró Fővárosi Ítéltábla a 17.Pkk. 28.112/2011/3. számú végzésével az ügy elbírálására a Salgótarjáni Városi Bíróságot jelölte ki. A Salgótarjáni Városi Bíróság az 1.P.20.181/2012/2. számú végzésével a viszontkeresetet elutasította, a végzés indokolása szerint a nem vagyoni kártérítésre irányuló részében.

A felperes a Salgótarjáni Városi Bíróság előtti eljárásban a viszontkeresetét módosította és kérte, hogy a bíróság kötelezze a szolgáltatót 278.000,-Ft kötbér megfizetésére szerződést -szegő magatartása miatt. A szerződésszegő magatartást abban jelölte meg, hogy a szolgáltató nem rögzítette a rendszerében a csoportos beszedési megbízást és továbbra is csekkes fizetési móddal állította ki a számláit.

A Salgótarjáni Járásbíróság jogerős végzésével a viszontkereset tekintetében a pert megszüntette arra hivatkozva, hogy a kötbérkövetelés alapjául szolgáló jogvita elbírálása nem a bíróság, hanem a IV. r. alperes jogelődje, a Nemzeti Hírközlési Hatóság, mint felügyeleti jogkört gyakorló szerv hatáskörébe tartozik. Ezt követően az 1.P.20.181/2012/25. szám alatti, 2013. március 27-én kelt ítéletével kötelezte a felperest díjtartozás címén 61.158,-Ft és kamatai, valamint a perköltség megfizetésére.

Ítéletének indokolásában megállapította, hogy a szolgáltató jogszerűen mondott fel, mert a felperes a megadott teljesítési határidő alatt a számlát nem egyenlítette ki. Tényként állapította meg, hogy a felperes a számlavezető bankjának a csoportos beszedési megbízást ugyan megadta, de téves azonosítóval. Idézte a pénzforgalom lebonyolításáról szóló 18/2009. (VIII.6) MNB rendelet 37. § (14) bekezdését, és megállapította, hogy az ... Bank Nyrt. elmulasztotta a felperest tájékoztatni az eredménytelen csoportos beszedési megbízásról. Értékelte azt is azonban, hogy a felperes tudomást szerzett a szolgáltató 2009. február 19-én kelt tájékoztatásából az azonosító téves voltáról, a fizetési kötelezettségét azonban ennek ellenére nem teljesítette, és nem is intézkedett azonnal a hibás azonosító kijavításáról.

Az ítélet ellen a felperes fellebbezéssel élt, amelyben arra is hivatkozott, hogy a Salgótarjáni Járásbíróság több jogszabályt tévesen értelmezett és nem a perbeli eset idején hatályos MNB rendeletet alkalmazta. Előadta, hogy a beszedési megbízás rögzítésekor hatályos 21/2006.(XI.24.) MNB rendelet 24. § (2) bekezdése szerint a szolgáltatónak nemcsak a bankszámlát vezető hitelintézetet, hanem a fogyasztót is értesítenie kellett a csoportos beszedési megbízás tudomásul vételéről, vagy visszautasításáról.

A II. r. alperes, mint másodfokú bíróság 2.Pf.20.377/2013/4. számú ítéletével a Salgótarjáni Járásbíróság ítéletét helybenhagyta azzal az indokolással, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az arra alapított döntése megfelel az alkalmazandó és az általa is alkalmazott jogszabályi rendelkezéseknek, indokai helyesek.

Az ítélet ellen a felperes felülvizsgálati kérelmet nyújtott be, amelyet a VI. r. alperes Pfv.V.21.690/2013/2. számú végzésével elutasított, utalva arra, hogy a felülvizsgálatnak az értékhatára figyelemmel nem volt helye.

A felperes ezt követően alkotmányjogi panaszt terjesztett elő.

A III. r. alperes a IV/1418-10/2014.számú végzésében a felperes polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. tv. 271. § (2) bekezdése, a Salgótarjáni Járásbíróság 1.P.20.181/2012/25. számú ítélete, II. r. alperes 2.Pf.20.377/2013/4. számú ítélete és a VI. r. alperes Pfv.V.21.690/2013/2. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panasztát visszautasította. Végzése indokolásában kifejtette, hogy a felülvizsgálati kérelem értékhatárhoz kötése nem alaptörvény ellenes. Észlelte, hogy a felperes felhívás ellenére sem tett eleget az indokolási kötelezettségének, nem teremtett értékelhető összefüggést a támadott bírói döntések és a megsérteni állított alaptörvényi rendelkezések között, ezen felül a VI. r. alperes végzésének alaptörvény ellenességére vonatkozóan nem is tett előadást. Hangsúlyozta, hogy nincs hatásköre a rendes bíróságok ítélkezési tevékenységének a felülbírálatára, csak alkotmányossági szempontból ellenőrizheti a bírói döntéseket. A megállapított hiányosságok miatt a felperes panaszának további elemeit érdemben nem bírálta el.

A felperes a viszontkeresete vonatkozásában a pert megszüntető végzés kézhezvételét követően a IV. r. alpereshez fordult. Kérte a szolgáltató szerződésszegése tényének megállapítását, és a szolgáltató kötelezését a szolgáltatás nemteljesítése miatt követelt összegek megfizetésére.

Az eljárást a IV. r. alperes hivatala OH/5704-4/2013. számú végzésével megszüntette, arra hivatkozva, hogy az eljárás kezdeményezésére okot adó körülmény, azaz a felperes előfizetői szerződésének a megszüntetése óta 1 év eltelt, ezért a kérelem elkésett.

Az elsőfokú határozatot a IV. r. alperes elnökhelyettese, mint másodfokú hatóság MD/5704-9/2013. számú végzésével helybenhagyta azzal az indokolásbeli kiegészítéssel, hogy a felperes Képviselőhöz intézett bejelentése nyomán nem indult hatósági eljárás.

A felperes bírósági felülvizsgálat iránti kérelmet terjesztett elő a határozattal szemben, amelyben kérte a jogerős végzés elsőfokú végzésre is terjedő hatályon kívül helyezését és a IV. r. alperes utasítását arra, hogy szabjon ki kötbért a szolgáltatóval szemben. Sérelmezte, hogy a IV. r. alperes nem vette figyelembe, miszerint az ügy már 2009-ben megindult, mert akkor fordult a hatóságon belül a Képviselőhöz, a Képviselő pedig a hatóság köztisztviselője, és ezért hivatalból el kellett volna járnia a szerződésszegés gyanúja miatt.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 34.Kpk.45.764/2013/4. számú végzésével a felperes bírósági felülvizsgálat iránti kérelmét elutasította. Indokolásában kifejtette, hogy 2009-ben nem indult hatósági eljárás, a 2013-ban indított eljárás pedig az egy éves jogvesztő határidőn túl érkezett.

A végzéssel szemben a felperes felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő, melyet a VI. r. alperes a Kfv.III.37.166/2014/2. számú végzésével hivatalból elutasított, arra hivatkozva, hogy a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. tv. (rPp.) és a 2005. évi XVII. tv. szabályai nem teszik lehetővé.

A felperes ezen ügy kapcsán is alkotmányjogi panaszt terjesztett elő.

A III. r. alperes a IV/1417-7/2014.AB. számú végzésével a 2005. évi XVII. tv. 3. § (4) bekezdése, a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 34. Kpk.45.764/2013/4. és 6. számú végzése,

valamint a VI. r. alperes Kfv.III.37.166/2014/2. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasította.

Végzése indokolásában rámutatott arra, hogy a felperes sem az indítványában, sem pedig a hiánypótlási felhívásra közölt kiegészítésében nem terjesztett elő alapjogsérelmet alátámasztó indokolást arra vonatkozóan, hogy a támadott jogszabályi rendelkezés és bírói döntés miért és mennyiben ellentétes az Alaptörvény általa megjelölt rendelkezéseivel.

A felperes 2013. november 28-án kelt beadványában kérte a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságot, hogy kötelezze a IV. r. alperest a 2009. június 16-án oda benyújtott kérelme alapján a hatósági eljárás lefolytatására.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2013. december 10-én meghozott 34. Kpk.45.764/2013/6. számú végzésével arról tájékoztatta a felperest, hogy a kérelmet közigazgatási nemperes eljárásban már elbírálta a 2013. október 31-én meghozott 34. Kpk.45.764/2013/4. számú végzésével.

A felperes a 2015. május 4-én és 5-én a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz előterjesztett beadványaiban sérelmezte, hogy a bíróság még nem bírálta el a hatósági eljárás lefolytatására kötelezés iránti kérelmét.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2015. június 26. napján meghozott 34.Kpk.45.827/2015/6. szám alatti végzésével a felperes eljárás lefolytatására kötelezés iránti kérelmét elutasította. Végzése indokolásában kifejtette, hogy a felperes 2009. június 16-án a Képviselőhöz címzett kérelmével nem kezdeményezett hatósági eljárást. Rámutatott arra, hogy a Képviselő - bár a hatóságon belül működik - nem folytat hatósági tevékenységet, ezért az eljárására nem vonatkoznak a hatósági ügyekkel összefüggő jogszabályi rendelkezések, nem kellett alakszerű határozatot hoznia a felperes kérelmével kapcsolatban.

A végzés ellen a felperes fellebbezéssel élt. Az V. r. alperes, mint másodfokú bíróság a2.Kpkf.670.429/2015/2. számú végzésével az elsőfokú döntést helybenhagyta.

A végzés ellen a felperes felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő.

A VI. r. alperes a Kfv.III.38.103/2015/6. számú végzésével az V. r. alperes végzését hatályában fenntartotta. Indokolásában kifejtette, hogy téved a felperes, amikor a hatósági eljárási kötelezettséget a 2009-ben beadott kérelmének időpontjára vetíti vissza, mert a IV. r. alperes a hatósági eljárás indításáról csak 2013-ban szerzett tudomást, ekkor pedig az időmúlás miatt érdemi eljárási kötelezettsége már nem volt.

A felperes 2015. február 16-án VII. r. alpereshez fordult annak érdekében, hogy az ügyészség működjön közre a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság által jogszabálysértően hozott végzések hatályon kívül helyezése és a IV. r. alperes eljárásra kötelezése érdekében.

A kérelmet az ügyész közrendvédelmi tevékenységének hatásköri és illetékességi szabályai alapján a Fővárosi Főügyészség bírálta el. TK.1206/2015/4-I. számú állásfoglalásában a felperes kérelmét elutasította, arra hivatkozva, hogy az ügyész törvényességi ellenőrzési joga a bíróság által felülvizsgált döntésekre nem terjed ki.

A Fővárosi Főügyészség állásfoglalása ellen a felperes felülvizsgálati kérelemmel élt. A felülvizsgálati kérelem alapján eljáró VII. r. alperes osztotta a Fővárosi Főügyészség álláspontját. Erről a felperest a T.KvFK.2297/2015/1-I. számú állásfoglalásában tájékoztatta.

Ilyen előzményeket követően a felperes kártérítés megfizetésére kötelezés iránt terjesztett elő keresetet az I. r. alperessel szemben. Kárigényét, amelyet a keresetlevelében összecsúszva nem jelölt meg, arra alapozta, hogy az ügyében eljáró szervek nem tisztességesen jártak el vele szemben, megsértették az Alkotmány, illetve az Alaptörvény rendelkezéseit, a Római Egyezmény és a kiegészítő jegyzőkönyvek kihirdetéséről szóló törvényt és egyéb jogszabályokat.

Az elsőfokú bíróság felhívására utóbb az egyes eljáró szervekkel szemben is keresetet terjesztett elő. A II. rendű alperest 2.720.000,-Ft, a III. rendű alperest 1.000.000,-Ft, a IV. r. alperest 3.025.000,-Ft, az V. r. alperest 2.040.000,-Ft, a VI. r. alperest 1.040.000,-Ft, a VII. r. alperest 1.000.000,-Ft, a VIII. r. alperest 500.000,-Ft megfizetésére kérte kötelezni.

A II-VIII. r. alperesekkel szembeni keresetét az alábbiakkal indokolta:

A II. r. alperessel szemben előterjesztett kereset:

A felperes sérelmezte, hogy az ügyben eljáró bíróság kijelölése külön döntést igényelt. Véleménye szerint a bíróságok nem értelmezték jól a jogszabályt, mert a Salgótarjáni Járásbíróság és a II. rendű alperes neve is megtárgyalhatta volna az egész kártérítési ügyet. Állította, hogy a járásbíróság, bár személyiségi jogi perben nem járhat el, azt eldöntötte.

Arra is hivatkozott, hogy a járásbíróság a viszontkeresetét elutasította, majd - a fellebbezését követően - jogszerűen újabb végzést hozott, amelyben a viszontkeresetet már csak részben utasította el.

Előadta, hogy a járásbíróság nem tájékoztatta megfelelően, nem ismertetve vele azt a jogát, hogy jogosult a felmerülő kérdésekre írásban válaszolni, illetve, hogy jogosult a perhez kapcsolódó dokumentumokat térítésmentesen megkapni, míg az ellenérdekű fél minden tárgyalási jegyzőkönyvet és az általa benyújtott dokumentumot kézhez kapott.

Azt állította, hogy a Salgótarjáni Járásbíróság csak azokat a tényeket és jogszabályokat vette figyelembe, amelyek alapján a szolgáltató pert nyerhetett, és annak ellenére, hogy vitatta a díjtartozás összecsúszását, az ítélet tényállása ennek az ellenkezőjét tartalmazta.

Idézte a 21/2006 (XI.24.) MNB rendelet 24. § (2) bekezdését, amely szerint a szolgáltatónak a pénzügyi mellett őt, a fogyasztót is tájékoztatnia kellett volna a csoportos beszédési megbízásra adott felhatalmazás visszautasításáról. Sérelmezte, hogy a Salgótarjáni Járásbíróság nem ezt a jogszabályt alkalmazta, és hogy a másodfokon eljáró II. rendű alperes neve ennek ellenére az elsőfokon alkalmazott jogszabályi rendelkezéseket helytállónak minősítette és az elsőfokú ítéletet helyes indokainál fogva hagyta helyben, ki sem térve a fellebbezésében foglaltakra.

A fentiek miatt nem vagyoni kártérítés iránti igénye a Salgótarjáni Járásbíróság eljárása miatt 1.000.000,-Ft, a II. rendű alperes neve eljárása 1.000.000,-Ft volt. Vagyoni kárigénye a ... Zrt-től kért, és megítélése szerint a jogtalan ítéletek miatt meg nem ítélt 500.000,-Ft és 220.000,-Ft, amely az illeték összege és a postaköltség.

A III. r. alperessel szemben előterjesztett kereset:

A felperes álláspontja szerint a IV/1418-10/2014. számú végzés meghozatalakor a III. r. alperes nem vette figyelembe az általa az alkotmányjogi panaszban hivatkozott Alaptörvény 1. cikk (1)-(2) bekezdéseit és a VI. cikk (1) és (2) bekezdéseit, ezért tisztességtelenül járt el. Emiatt a III. rendű alperest 1.000.000,-Ft nem vagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni.

A IV. r. alperessel szemben előterjesztett kereset:

A felperes a IV. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetét arra alapította, hogy 2009-ben a IV. rendű alperes jogelődje, a Nemzeti Hírközlési Hatóság nem a kötelezettségeinek megfelelően járt el, mert nem indított hatósági eljárást. Álláspontja szerint azzal, hogy a Képviselőhöz fordult, hatósági eljárást kezdeményezett, hiszen a Képviselő a hatóság közalkalmazottja volt.

Előadta, hogy a 2009-ben hatályos az elektronikus hírközlésről szóló 2003. évi C. törvény (Eht.) 10. §-ának h) pontja szerint a hatóság hivatalból, vagy kérelemre járt el az elektronikus hírközlésre vonatkozó szabályok megsértése miatt, illetve szerződéskötéssel kapcsolatos jogviták esetén indított eljárásokban. Ezért a hatóságnak eljárási kötelezettsége volt, ennek ellenére a mai napig nem hozott határozatot, azaz jelentős ügyintézési határidő túllépéssel az eljárás még folyamatban van.

Emiatt a IV. r. alperest 25.000,-Ft tényleges költség, a megállapítani elmulasztott 2.000.000,-Ft kötbér és 1.000.000,- Ft nem vagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni.

Az V. r. alperessel szemben előterjesztett kereset:

A felperes állította, hogy a IV. rendű alperes jogsértő határozatával szembeni kérelmét az V. rendű alperes nem megfelelően bírálta el, tévesen alkalmazta a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket, ezen felül pedig a 2013-ban benyújtott, eljárásra kötelezés iránti kérelméről csak 2015-ben döntött.

Az V. r. alperessel szembeni igénye 40.000,-Ft vagyoni kár és 2.000.000,-Ft pedig nemvagyoni kár, amelyből 500.000,-Ft-ot a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság Kpk.45.764/2013/4. számú végzése, 1.000.000,-Ft-ot a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság eljárási határidő túllépése, illetőleg 34.Kpk.45.827/2016/6. számú döntése, 500.000,-Ft-ot pedig az V. r. alperes 2.Kpk.670.429/2015/2. számú végzése miatt kért.

A VI. r. alperessel szemben előterjesztett kereset:

A felperes sérelmezte, hogy a VI. rendű alperes KvF.III.38.103/2015/6. számú végzésében azt rögzítette, hogy 2015-ben kezdeményezte a bíróságnál a hatósági eljárás lefolytatására kötelezést, holott ezt a kérelmét 2013. november 28-án adta postára, és csak a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság késedelme és tévedése okán került sor 2015 évben új kérelemként érkeztetésre. Kifogásolta, hogy a VI. rendű alperes szerint tévedés, hogy a 2013-ban benyújtott kérelmet a 2009-ben beadott kérelmének az időpontjára vetíti vissza.

A tisztességtelennek minősített végzés miatt 1.000.000,-Ft nemvagyoni kártérítésre és a felmerült költsége miatt 40.000,-Ft vagyoni kártérítésre tartott igényt.

A VII. r. alperessel szemben előterjesztett kereset:

A felperes álláspontja szerint a Fővárosi Főügyészség TK.1206/2015/4-I. számú levele, és a VII. r. alperes T.KvFK.2297/2015/1-I. számú állásfoglalása törvénysértő, emiatt a VII. r. alperes köteles 1.000.000,-Ft nemvagyoni kártérítés megfizetésére.

A VIII. r. alperessel szemben előterjesztett kereset:

A felperes véleménye szerint a 2009. áprilisban írt beadványára a VIII. rendű alperes jogelődjének kötelessége lett volna eljárást indítani, és a panasza ügyében eljárni a szolgáltatónál. Ennek elmaradása miatt kérte a VIII. rendű alperest 500.000,-Ft nem vagyoni kár megfizetésére kötelezni.

A III. rendű alperes az ellenkérelmében elsődlegesen a vele szemben indított per megszüntetését kérte. Álláspontja szerint a kereset tartalma szerint az alkotmányjogi panaszt visszautasító végzés felülvizsgálatára irányul, amelyre a bíróságnak nincs hatásköre. Másodlagosan a kereset elutasítását kérte.

Az I-II.r. és a IV-VIII. r. alperesek ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

Az elsőfokú bíróság a III. r. alperes permegszüntetésre irányuló kérelmét alaptalannak ítélte, arra hivatkozva, hogy a felperes keresete nem a III. rendű alperes határozatának a megváltoztatására irányult.

Ezért a felperes keresetét érdemben bírálta el, és ítéletével kötelezte a II. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 300.000,- Ft-ot. Az ezt meghaladó keresetet elutasította.

Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 20.000,- Ft, a VII. rendű alperesnek 30.000,-Ft perköltséget.

Az ítéletét az egyes alperesekkel szembeni keresetekre vonatkozóan az alábbiak szerint indokolta:

Az I. r. alperessel szemben előterjesztett kereset:

Az elsőfokú bíróság rámutatott arra, hogy a felperes a pert az I. r. alperessel szemben indította meg, és - annak ellenére, hogy utóbb perbevonat további alpereseket - a vele szemben előterjesztett keresettől nem állt el. Kiemelte, hogy az állami feladatkörbe tartozó szervek működése körében okozott kárért való felelősség nem azonos az állam felelősségével, mert polgári jogi jogviszonyba nem az állam, mint jogi személy, hanem az egyes funkciókat ellátó, elkülönült jogi személyek lépnek. Ilyen elkülönült jogi személyek a közigazgatási, igazságszolgáltatási feladatokat ellátó szervezetek, amelyek a feladataikat a rájuk meghatározott eljárásrend szerint végzik. Az állam közvetlen kártérítési felelősségének megállapítására külön jogszabályi felhatalmazás alapján van lehetőség, a perbeli esetre azonban nincs olyan szabályi rendelkezés, amely az államot a közigazgatási, illetőleg az igazságszolgáltatásban résztvevő szervezetek jogellenes magatartásáért felelőssé tenné.

Ezért az I. rendű alperessel szembeni keresetet elutasította.

A II. r. alperessel szemben előterjesztett kereset:

Az elsőfokú bíróság osztotta a II. rendű alperes azon álláspontját, hogy a bíróságok ellen indított kártérítési per nem újabb jogorvoslati fórum. Rögzítette, hogy a bíróságok elleni kártérítési perben eljáró bíróság feladata, hogy megvizsgálja: a felek a perrendtartásban biztosított jogait gyakorolhatták-e, az anyagi és eljárási jogszabályokat betartották-e, illetőleg azokat helyesen alkalmazták-e. Kirívó jogszabálysértés esetén sincs lehetősége a kártérítési per bíróságának arra, hogy az alapperben hozott döntéseket felülbírálja. Kifejtette, hogy egységes a bírói gyakorlat a tekintetben is, hogy a bírósági jogkörben okozott kárért való felelősség csak abban az esetben állapítható meg, ha az alapper bírósága valamely jogszabályt kirívóan tévesen alkalmazott.

Nem tudta értelmezni a felperes azon előadását, hogy a járásbíróság „bár személyiségi jogi perben nem járhat el, azt eldöntötte”. Rámutatott arra, hogy önmagában az a körülmény, hogy mind a járásbíróság, mind a törvényszék megállapította a hatáskörének hiányát, nem tekinthető kirívó jogalkalmazási tévedésnek.

Tévesnek ítélte a felperes azon hivatkozását, hogy a Salgótarjáni Járásbíróság a viszontkeresetet elutasító végzését utóbb megváltoztatta. Kifejtette, hogy a járásbíróság végzésének indokolásából egyértelműen megállapítható, hogy a viszontkereset elutasítása a személyiségi jogsértéssel érintett viszontkeresetre vonatkozott. Kiemelte azt is, hogy a végzés ellen a felperesnek lehetősége volt fellebbezéssel élni, és arra is lehetősége volt, hogy a személyhez fűződő jogának megsértése miatti igényt a törvényszék előtt külön perben érvényesítse.

Az alapper iratai alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes az alapvető eljárási jogairól a tájékoztatást megkapta, a bíróság őt felhívta nyilatkozattételre, tájékoztatta a költségmentességi kérelemmel összefüggő jogairól, az ellenérdekű fél beadványait a részére kézbesítette és a nyilatkozatai megtételére kellő határidőt biztosított. Utalt arra, hogy az ellenérdekű fél beadványait és a tárgyalási jegyzőkönyvet mikor kell a fél részére kézbesíteni, és mikor, milyen iratokat elegendő csak ismertetni. Kitért arra is, hogy a bíróság a szolgáltató képviselőjének is csak azokat a jegyzőkönyveket és a felperes azon beadványait kézbesítette, amelyek kézbesítésére az rPp. szerint kötelezett volt.

Mindezekre tekintettel úgy ítélte meg, hogy a felperes tisztességes eljáráshoz való joga a fent idézett körben nem sérült.

Osztotta a felperes azon jogi álláspontját, hogy a II. r. alperes a másodfokú határozatban nem adta kellő indokát a döntésének. Idézte a bírói gyakorlatot, amely szerint a helyes indokok alapján helyben hagyott másodfokú döntésben is ki kell térnie a fellebbviteli bíróságnak a fellebbezésben a fellebbező fél által felhozott új érvekre, és az olyan felvetésekre, melyek csak az elsőfokú ítélet ismeretében, annak alapján merülnek fel.

Rámutatott arra, hogy a perbeli esetben ilyen körülmény volt a felperes fellebbezésében írt azon észrevétel, hogy a járásbíróság ítéletének alapjául szolgáló egyik jogszabály a perbeli esetkor még nem lépett hatályba. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint nem tekinthető helyesen indokoltnak az olyan elsőfokú döntés, amelynek részbeni alapja egy, az alapügy elbírálásakor nem hatályos jogszabály. Kifejtette, hogy a másodfokú bírósággént eljáró II. r. alperesnek ezért ki kellett volna térnie arra, hogy ennek a jogszabályi rendelkezésnek, vagy a felperes által hivatkozott hatályos rendelkezésnek a jogvita eldöntésénél volt-e jelentősége.

Mivel ezt a II. r. alperes elmulasztotta, az elsőfokú bíróság megítélése szerint megsértette a felperes tisztességes eljáráshoz való jogát, ezért az rPp. 2. § (3) bekezdésének alkalmazásával a II. rendű alperest 300.000,-Ft megfizetésére kötelezte.

Ezt meghaladóan a felperes II. r. alperessel szemben előterjesztett keresetét elutasította.

A III. r. alperessel szemben előterjesztett kereset:

Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a felperes a tisztességes eljáráshoz való joga megsértésére hivatkozva olyan igényt érvényesített a III. r. alperessel szemben, amely a Polgári Törvénykönyvről szóló 2003. évi V. tv. (Ptk.) 2:52. §-ában szabályozott sérelemdíjnak felel meg. Rámutatott arra, hogy a tisztességes eljáráshoz való jog azonban nem Ptk. 2:42. §-ában meghatározott személyiségi jog, hanem olyan alapjog, amelyet az Alaptörvény garantál, és amelyet az egyes eljárásokban az eljárási jogszabályok biztosítanak. Ezért a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmére ezen eljárásjogoknak megfelelően lehet igényt alapítani. Utalt arra, hogy az III. rendű alperes neve eljárását az III. rendű alperes neveről szóló 2011. évi CLII. törvény (Abtv.) és a saját ügyrendje határozza meg, és hogy az Abtv. nem tartalmaz az rPp. 2. §-ához hasonló rendelkezést a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmével kapcsolatban. Miután a felperesnek nem keletkezett vagyoni kára a III. rendű alperes eljárásával kapcsolatban és a személyiségi jogát a III. rendű alperes nem sérthette,

a III. rendű alperessel szembeni keresetet elutasította. Azt érdemben nem vizsgálta, hogy a III. rendű alperes felperes által kifogásolt határozata az III. rendű alperes nevével szóló törvénynek, illetőleg saját ügyrendjének megfelelt-e.

A IV. r. alperessel szemben előterjesztett kereset :

Az elsőfokú bíróság az Eht. szabályai és a törvény szerkezete alapján úgy foglalt állást, hogy a Képviselő eljárása nem része a hatóság eljárásának. Erre abból is következtetett, hogy az Eht. lehetővé teszi, hogy a Képviselő kezdeményezze a hatóság hivatalból történő eljárását.

A megítélése szerint a Képviselő felpereshez intézett leveléből egyértelműen kitűnt, hogy azon túl, hogy a Képviselő a szolgáltatótól tájékoztatást kért, egyéb intézkedést nem tett.

Az elsőfokú ítélet indokolása szerint a levél tartalmazza azt is, hogy a felperes (amennyiben nem elégedett a szolgáltató által kapott tájékoztatással) kérelmével, beadványával, kérdéseivel ismételt fordulhat a Képviselőhöz.

Az elsőfokú bíróság utalt arra is, hogy a felperesnek lett volna lehetősége hatósági eljárást kezdeményezni, de 2013-ig nem fordult a hatósághoz és a Képviselőt sem kereste meg újra. Mivel az Eht. 143. § (5) bekezdésének utolsó fordulata szerint az előfizetői szerződéssel kapcsolatos hatósági ügy tekintetében egy éves jogvesztő határidőn túl nem kezdeményezhető hatósági eljárás, a 2013-ban benyújtott kérelem alapján a IV. r. alperes már nem járhatott el.

Erre tekintettel a IV. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetet elutasította.

Az V. r. alperessel szemben előterjesztett kereset:

Az elsőfokú bíróság az V. r. alperessel szembeni kereset elbírálásakor visszautalt az Eht. rendelkezéseivel kapcsolatos, a IV. rendű alperes felelősségének kérdésénél kifejtett álláspontjára. Rámutatott arra, hogy miután a IV. rendű alperes jogszerű határozatot hozott, az V. rendű alperes is helyesen döntött annak felülvizsgálata során, ezért nem tanúsított jogellenes magatartást.

Tényként állapította meg, hogy a felperes 2013. december 2. napján újabb beadvánnyal élt, amelyet az V. rendű alperes helytelenül értelmezett, és azzal kapcsolatban a felperesnek 2013. december 10-én téves tájékoztatást adott. Álláspontja szerint azonban a felperes két kérelme - az egyik a kötbér megállapítására irányuló eljárást megszüntető határozat felülvizsgálata, a másik az eljárás folytatására kötelezés - ugyanannak a kérdésnek kétféle megközelítése. Az V. rendű alperes az első kérdésben hozott határozatában kifejtette jogi álláspontját, és ez az álláspont képezte a másik határozat lényegi alapját is. Mivel a felperest a késedelmes eljárás következményeként nem érte kár, ezért az V. rendű alperessel szembeni keresetet is elutasította.

A VI. r. alperessel szemben előterjesztett kereset :

Az elsőfokú bíróság a VI. r. alperessel szemben előterjesztett kereset kapcsán is rögzítette, hogy a felperes 2009-ben a Képviselőhöz benyújtott kérelme nem volt alkalmas hatósági intézkedés kiváltására. Ezért az IV. és az V. r. alperesek jogsértés nélkül állapították meg, hogy a 2009-ben benyújtott beadványával a felperes nem indított hatósági eljárást, az első ilyen kérelme a IV. rendű alpereshez 2013-ban érkezett. Emiatt a VI. rendű alperes határozata is jogszerű, mert a felülvizsgálati eljárásban a VI. rendű alperesnek azt kellett vizsgálnia, hogy a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság felperes által kifogásolt határozata a jogszabályoknak megfelelt-e.

Az elsőfokú bíróság a VI. rendű alperes eljárását az rPp. 2. §-ában foglaltak alapján is vizsgálta. Megállapította, hogy a VI. rendű alperes megközelítőleg 4 hónap alatt döntést hozott, és ez nem tekinthető az ésszerű határidőn túli döntésnek.

Megállapította, hogy a VI. rendű alperes a végzésében 2015. évi új ügy minőséget rögzített, de ezzel nem kívánta torzítani a történeteket és az eljárása nem volt tisztességtelen. Ezen túlmenően a tisztességes eljáráshoz való jog lényege, érvényesülése körében visszautalt a III. rendű alperesnél kifejtettekre.

Mindezek alapján a VI. r. alperessel szembeni keresetet alaptalannak ítélte, és azt elutasította.

A VII. r. alperessel szemben előterjesztett kereset:

A VII. r. alperessel szembeni kereset kapcsán az elsőfokú bíróság idézte az ügyészségről szóló 2011. évi CLXIII. törvény (Ütv.) 29. § (1) bekezdését, amely szerint az ügyész ellenőrzi a közigazgatási hatóságok, valamint a bíróságon kívüli más jogalkalmazó szervek által hozott egyedi, bíróság által felül nem bírált jogerős vagy végrehajtható döntések, valamint hatósági intézkedések törvényességét. Mivel a felperes által az ügyészség által vizsgálni kért ügyben a bíróság már állást foglalt, ez kizárta az ügyész fellépését.

Erre tekintettel megállapította, hogy a VII. r. alperes nem tanúsított jogellenes magatartást, amikor nem foganatosított ellenőrzést, ezért a vele szemben előterjesztett keresetet elutasította.

A VIII. r. alperessel szemben előterjesztett kereset:

A VIII. r. alperes elévülés miatt is kérte a vele szemben előterjesztett kereset elutasítását, ezért az elsőfokú bíróság elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a követelés elévült-e.

Figyelembe vette, hogy a felperes állítása szerint a VIII. rendű alperes azzal okozott kárt, hogy a 2009. április 1-i panaszbeadványára nem intézkedett. Rámutatott arra, hogy mivel 2009. április 20-án kelt az a levél, amelyben a VIII. rendű alperes jogelődje az elutasításról értesítette a felperest, ezért 2009. májusában a felperesnek már tudomása volt arról, hogy a VIII. rendű alperes jogelődje az ügyben nem fog intézkedni. Ezért - a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. tv. (rPtk.) 360. § (1) bekezdése, 324. § (1) bekezdése és 326. § (1) bekezdése alapján - a követelés 2014 májusára elévült. A felperes az elévülés nyugvására nem hivatkozott, és ilyen körülményt az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló iratokból sem tudott megállapítani, ezért a VIII. rendű alperes elévülési kifogásának helyt adott, és a keresetet elutasította.

A perköltséggel kapcsolatban az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a VII. rendű alperes a tárgyaláson való megjelenéssel felmerült költségei megtérítését kérte. Ezt a költséget 30.000,-Ft-ban állapította meg, és az rPp. 78. § (1) bekezdése alapján a felperest kötelezte a megfizetésére.

Az ítélettel szemben a felperes és a II. r. alperes fellebbezést, a III. r. alperes csatlakozó fellebbezést terjesztett elő.

A felperes az ítélet keresetet elutasító rendelkezéseinek a megváltoztatását és a keresetének egészében történő helytadást kérte.

Arra hivatkozott, hogy az I. r. alperes ellen nem indított pert, mert a Salgótarjáni Járásbíróságot, a II. rendű alperes neveit, az III. rendű alperes neveit, a Nemzeti Hírközlési Hatóságot és jogutódját, a

IV.rendű alperes neveot, a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságot, a V.rendű alperes neveot, a Kúriát, a Fővárosi Főügyészséget és a VII.rendű alperes neveot, a Nemzeti Fogyasztóvédelmi Hatóságot együttesen, mint I.rendű alperes neveot, a I.rendű alperes neve nevében eljáró szerveket perelte be.

Előadta, hogy a 2017. május 3-án kelt keresetpontosításában a keresetét a II-VIII. r. alperesekkel szemben terjesztette elő, ezért az I. r. alperes elleni keresetétől nem tudott elállni, és nem is volt mit fenntartania az I. r. alperessel szemben. Erre is tekintettel sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság 20.000,-Ft perköltség megfizetésére kötelezte az I. r. alperes javára. Előadta azt is, hogy az elsőfokú bíróságtól kérte, hogy a jogtanácsosok munkadíjának felszámítására lehetőséget adó jogszabály alkotmányossági felülvizsgálatát kezdeményezze az III.rendű alperes nevenál, de az elsőfokú bíróság ennek a kérésének nem tett eleget. Ezért sem fogadta el az alkalmazott jogtanácsos részére munkadíjat megállapító rendelkezést.

A II. r. alperes terhére megítélt 300.000,-Ft kártérítési összeget elfogadhatatlannak és méltánytalanul alacsonynak tartotta. Arra hivatkozott, hogy az anyagi kára 720.000,-Ft a II. r. alperessel kapcsolatosan, és a megítélt 300.000,-Ft ezt az összeget sem éri el. Vitatta az elsőfokú bíróság azon megállapításait, amelyeket a Salgótarjáni Járásbíróság előtti perben az iratok kézbesítésével kapcsolatosan tett. Megjegyezte, hogy a Salgótarjáni Járásbíróságon folyó perben az ellenérdekű fél beadványát több esetben nem kapta meg. Nem értette, hogy dokumentumok hiányában az elsőfokú bíróság mi alapján állapította meg, miszerint a Salgótarjáni Járásbíróság a szolgáltató képviselőjének is csak azokat a jegyzőkönyveket és azokat a felperesi beadványokat kézbesítette, amelyek kézbesítése az rPp. szerint kötelező volt. Fenntartotta azt az állítását, hogy a II.r. alperes az indokolási kötelezettségét sértette, amikor felülbírált a Salgótarjáni Járásbíróság ítéletét.

Azt is állította, hogy a II. r. alperes és a Salgótarjáni Városi Bíróság hatásköri vitája akadályozta abban, hogy a kártérítési igénye jogosságát a ... Környéki Törvényszék megvizsgálja, ugyanis a személyhez fűződő joga megsértésére hivatkozással előterjesztett igényét a ... Környéki Törvényszék az rPp. 229. §-ára hivatkozással utasította el, azzal az indokkal, hogy a Salgótarjáni Járásbíróság már döntött az igényről

A III. r. alperessel kapcsolatban előadta, hogy az alkotmányjogi panaszát a Salgótarjáni Járásbíróság és a II.rendű alperes neve ítéletei ellen nyújtotta be, és mivel nem volt abban biztos, hogy akkor is megtárgyalja-e a beadványt a III. r. alperes, ha abban jogszabály alaptörvény-ellenességére nem hivatkozik, ezért tüntette fel a beadványban az rPp. azon §-át, amely alapján a VI.rendű alperes neve a felülvizsgálati kérelmét érdemi vizsgálat nélkül elutasította. Álláspontja szerint az alapügyben eljáró bíróságok határozatainak alaptörvény-ellenességét kifejtette és megindokolta. Állította, hogy a 2017. augusztus 30-án kelt beadványában bebizonyította, hogy a III. r. alperes döntésének indokolása helytelen, mert a IV/1418-10/2014 számú végzésben hivatkozott jogszabályok egyike alapján sem lehetett volna az alkotmányjogi panaszt visszautasítani.

Azt nem vitatta, hogy a III. r. alperes egy speciális bíróság, és hogy az eljárására külön jogszabályok vonatkoznak, de azt igen, hogy csak akkor kellene tisztességesen eljárnia, ha személyhez kapcsolódó jogról van szó az alkotmányjogi panaszban.

Véleménye szerint a III. r. alperes valótlanul állította, miszerint nem igazolta, hogy a Salgótarjáni Járásbíróság II. r. alperes által helybenhagyott döntése személyhez fűződő jogát sérti.

A IV. r., az V. r. és a VI. r. alperesekkel kapcsolatos ítéleti érveléssel kapcsolatban a felperes kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság tényt hamisított, amikor azt rögzítette, hogy a Képviselő tájékoztató levele azt is tartalmazta, hogy ha nem elégedett a szolgáltatótól kapott tájékoztatással, akkor kérelmével, beadványával, kérdéseivel ismételt fordulhat a Képviselőhöz. Előadta, hogy a Képviselő tájékoztató levelében ilyen megállapítás nincs. Megítélése szerint ezzel az elsőfokú

bíróság elismerte, hogy 2009-ben kérelmet nyújtott be a IV. r. alperes jogelődjéhez, illetve a hatóságon belül a Képviselőhöz. Véleménye szerint az, hogy a Képviselő a levelében többszámot használt, azt igazolja, hogy a hatóság része. Úgy vélte, hogy a 2009. június 16. napján érkezett kérelme tartalmából egyértelműen megállapítható, hogy nem csak a Képviselőhöz fordult, és nem csak az ő eljárását kezdeményezte. Állította, hogy úgy járt el, ahogyan azt a 16/2003. (XII.27.) IHM rendelet 12. § (7) bekezdése rögzíti, azaz a hatósághoz, illetve hatóságon belül a Képviselőhöz fordult.

Vitatta azt az elsőfokú bírósági megállapítást, miszerint a törvényen belüli szerkezeti elhelyezkedésből is az következik, hogy a képviselő nem része a hatóságnak. Úgy ítélte meg, hogy az IHM rendelet szerint is a hatóság része a Képviselő, és állította, hogy egy másik jogszabály is kimondja, a hatósági eljárás az ügyfél kérelmére, bejelentésére, nyilatkozatára, panaszára vagy hivatalból indul meg. Megjegyezte, hogy az eljárás megindulásához elég egy kérelmet benyújtani. Előadta, hogy a jogszabályok tartalmának figyelmen kívül hagyásával az elsőfokú bíróság megsértette az Alaptörvény több cikkét, például az R. cikk (1)-(2)-(3) bekezdéseit, a XXVI. cikk (1) bekezdését, és a XXVIII. cikk (1) bekezdését.

A fenti érveléshez az V. r. alperessel kapcsolatban még annyit tett hozzá, hogy az V. r. alperes az egyik beadványát csak több mint másfél év eltelte után bírálta el. Úgy vélte, hogy ez meghaladja az ésszerű elintézési határidőt.

A VII. r. alperes kapcsán előadta, hogy 2009-ben a IV. r. alperes jogelődje nem hozott döntést, nem létező döntés ügyében pedig nem lehet bírósági felülvizsgálatot kérni, felülvizsgálati kérelem nélkül pedig nincs bíróság által felülbírált olyan döntés, amelyben az ügyészség nem vizsgálódhat. Ezért megítélése szerint a VII. r. alperes azon érvelése, hogy a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2013. október 31. napján kelt 34.Kpk.45.764/2013/4. számú végzése miatt nem járhat el, a tények ismeretének hiányán és téves jogértelmezésen alapul. Véleménye szerint a VII. r. alperes nyilvánvalóan, és kirívóan súlyos jogalkalmazási, illetve jogértelmezési tévedést követett el, a tényeket kirívóan okszerűtlenül értékelte, ezért a kártérítési felelőssége megállapítható. Ennek kapcsán idézte a BH 2013. 243. számú határozatot.

Sérelmezte azt is, hogy a VII. r. alperes javára perköltség megfizetésére kötelezte az elsőfokú bíróság. Előadta, hogy a rendelkezésére álló beadványok, tárgyalási jegyzőkönyvek szerint a VII. r. alperes nem kérte perköltség megállapítását.

A VIII. r. alperes kapcsán arra hivatkozott, hogy a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. tv. (Ket.) nem tartalmaz rendelkezést arról, hogy a közigazgatási hatósági ügy hatósági döntés nélkül befejeződik vagy megszűnik. Ezért a folyamatban lévő ügy kapcsán nem lehet elévülésről beszélni. Arra is hivatkozott, hogy közigazgatási szerv hallgatása esetén a kérelem benyújtása utána akár 100 évvel is lehet közigazgatási nemperes eljárást kezdeményezni, ezért sem évülhetett el a követelése.

A II. r. alperes a fellebbezésében elsődlegesen a felperes keresetének részben helytadó ítéleti rendelkezés megváltoztatását, és a vele szemben előterjesztett kereset teljes elutasítását, másodlagosan a terhére megállapított sérelemdíj mérséklését kérte.

Előadta, hogy a perben hivatkozott, a csoportos beszédési megbízásra vonatkozó MNB rendeletnek a felperes fizetési kötelezettsége szempontjából nem volt jelentősége, mert a felperes tartozása egyértelműen fennállt, ezért a szerződés felmondása is megalapozott volt. Erre a tényre a Salgótarjáni Járásbíróság ítéletének az indokolása egyértelműen kitért, és egyértelmű volt az ítélet

indokolása abban is, hogy a csoportos beszédési megbízás a felperes érdekkörében álló ok miatt nem teljesült. Kifejtette, hogy a másodfokú eljárás során a Salgótarjáni Járásbíróság ítéletének az indokolásával az alperesi védekezés aaptalanságára vonatkozóan a másodfokú tanács egyetértett. Azt nem vitatta, hogy a másodfokú határozat nem tért ki az MNB rendelet hatályosságára, de megismételte, hogy annak a követelés elbírálása szempontjából nem volt relevanciája. Utalt arra, hogy az indokolási kötelezettséggel kapcsolatban nem egységes a bírói gyakorlat és idézte a BH 2002.275. számú határozat 2. pontját, amely szerint, ha a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet indokai alapján hagyja helyben, és a másodfokú ítélet indokolásában csupán erre utal, akkor az indokolási kötelezettség elmulasztása a terhére nem állapítható meg. Erre is hivatkozva vitatta, hogy sértette volna a felperes tisztességes eljáráshoz fűződő jogát.

Arra az esetre, ha az ítélet tábla nem osztaná a fellebbezésében foglaltakat, előadta, hogy az elsőfokú bíróság által vélhetően sérelemdíjként megállapított összeg eltűzött. Állította, hogy a felperest tényleges hátrány nem érte az ítélet miatt. Kifejtette, hogy a felperesnek a jogerős döntést tudomásul kellett vennie, és az első- és a másodfokú döntésből egyértelművé kellett a számára válnia, hogy a bíróság megítélése szerint az ő hibája, hogy a pontatlan csoportos beszédési megbízás miatt a fizetési kötelezettségét nem teljesítette, így ennek a következményeit viselnie kell. Az, hogy a felperes a bíróság indokolását nem tudja elfogadni, nem jelenti a tisztességes eljáráshoz való jogának a sérelmét, illetve olyan mérvű sérelmét, amely indokolná az elsőfokú bíróság által megítélt sérelemdíjat.

A III. r. alperes a csatlakozó fellebbezésében elsődlegesen az ítélet rá vonatkozó részének a hatályon kívül helyezését és vele szemben per megszüntetését kérte az rPp. 157. § a) pontja alapján. Másodlagosan az ítélet indokolásának a megváltoztatását kérte annyiban, hogy a vele szemben előterjesztett keresetet helytelen jogalap megjelölés miatt utasítsa el a bíróság.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte a permegszüntetésre irányuló kérelme indokolását, mert nem azt sérelmezte, hogy a felperes keresete az III. rendű alperes nevei döntés megváltoztatásra irányul, hanem arra alapozta a kérelmét, hogy a felperes a keresetében - tartalmát tekintve - az alkotmányjogi panaszt visszautasító végzés tartalmi felülvizsgálatát kéri, amelyre a rendes bíróságnak nincs hatásköre.

Ezt az állítását továbbra is fenntartotta, és megismételte, hogy sem az Abtv. sem más jogszabályok nem biztosítanak lehetőséget az III. rendű alperes nevei döntéssel szemben felülvizsgálatra.

Az ítélet indokolásával szemben előterjesztett csatlakozó fellebbezését azzal indokolta, hogy a felperes az rPtk. rendelkezéseire alapozta keresetét annak ellenére, hogy az általa sérelmezett III. rendű alperes nevei döntés meghozatalára már a Ptk. hatálya alatt került sor, ahogyan azt az elsőfokú bíróság meg is állapította az ítéletének indokolásában. Álláspontja szerint akkor járt volna el helyesen az elsőfokú bíróság, ha a vele szemben előterjesztett keresetet a megalapozatlan jogalap megjelölése miatt utasítja el és a Ptk. rendelkezéseinek részletes elemzését nem teszi vizsgálat tárgyává.

Csatlakozó fellebbezése eredménytelensége esetére fellebbezési ellenkérelmet terjesztett elő, amelyben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

Az I. r. alperes, valamint az V. r., a VI. r. és a VII. r. alperesek fellebbezési ellenkérelmükben ugyancsak az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték. Osztották az elsőfokú bíróság jogi álláspontját, és fenntartották az elsőfokú eljárás során általuk előadottakat.

A VII. r. alperes előadta továbbá, hogy a 2018. január 10. napján megtartott tárgyaláson perköltségként kizárólag útiköltség címén terjesztett elő költségigényt, munkadíj vagy készkiadás megtérítését nem kérte. Álláspontja szerint az üzemanyagnorma, illetőleg a megtett kilométer alapján az elsőfokú bíróság által megítélt perköltség összege nem eltúlzott.

Az ítélet az elsőfokú ítéletet az rPp. 256/A § (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta felül.

Elsődlegesen a felperes I. r. alperessel kapcsolatos fellebbezését és a III. r. alperes per megszüntetéssel kapcsolatos csatlakozó fellebbezését bírálta el.

A felperes a 2016. július 13. napján a II. rendű alperes nevére érkezett keresetlevele szerint az rPtk. 349. §-a alapján kártérítési pert indított a I. rendű alperes neve (I. r. alperes) ellen.

A 2017. március 9. napján a ...i Törvényszékhez előterjesztett beadványában is utalt a I. rendű alperes neve alperesre, amikor az egyes hatóságok intézkedése kapcsán a I. rendű alperes neve helytállási kötelezettségét elemezte.

Az I. r. alperes ellenkérelmének beérkezését követően 2017. május 4-én előterjesztett beadványában azonban megjelölte azokat az alpereseket (II-VIII. r. alperesek), akikkel szemben a kárigényét érvényesítette. Ebből a beadványából egyértelműen kitűnt, hogy a I. rendű alperes neveot nem kívánja perelni, tévesen jelölte meg alperesként.

Az rPp. 64. § (2) bekezdése szerint, ha a felperes a pert nem az ellen indította meg, akivel szemben az igény érvényesíthető, a bíróság a felperesnek az elsőfokú eljárás során előterjesztett kérelmére a felperes által megjelölt személyt alperesként a kereset közlésével megidézi, és a korábbi alperest a perből elbocsátja, feltéve, hogy a perre az új alperessel szemben hatásköre és illetékessége van.

Az elsőfokú bíróság a fenti szabályt részben alkalmazva, a felperes által megjelölt személyeket a kereset közlésével megidézte, de a korábbi alperest (a I. rendű alperes neveot) a perből nem bocsátotta el, hanem a vele szemben előterjesztett keresetet elbírálta arra hivatkozva, hogy attól a felperes nem állt el. Ezzel az elsőfokú bíróság sértette az rPp. 64. § (2) bekezdését, de ez az eljárásjogi szabálysértés a másodfokú eljárásban orvosolható volt azzal, hogy az ítélet részbeni megváltoztatásával az ítélet az I. r. alperest a felperes elsőfokú eljárásban előterjesztett kérelme alapján a perből elbocsátotta, és mellőzte az I. r. alperessel szembeni keresetet elutasító rendelkezést.

Az rPp. 64. § (2) bekezdésének utolsó második mondata szerint a perből elbocsátott alperes költségeiben - a 80. § (2) bekezdésében foglalt kivételtől eltekintve - a felperest kell marasztalni.

A perből elbocsátott I. rendű alperes neveot képviselő jogtanácsos az ellenkérelmében perköltség igényt terjesztett elő a 32/2003. (VII.22) IM rendelet 3. § (2) bekezdése és az rPp. 67. § (1) bekezdésének i) pontja és (2) bekezdése alapján. Az elsőfokú bíróság a felperes indítványára nem kezdeményezte a jogtanácsosok munkadíj felszámítására lehetőséget adó jogszabály alkotmányossági vizsgálatát az III. rendű alperes nevével és ezt alkotmányossági aggály hiányában az ítélet az ítélet sem tartotta indokoltnak. A felperes azonban csak a téves perlés bejelentéséig végzett jogtanácsosi tevékenységgel felmerült perköltség megfizetésére köteles, ezért az ítélet az ítélet, a 8. sz. beadványig előterjesztett egy ellenkérelem elkészítésével kapcsolatos munkát figyelembe véve - az

elsőfokú bíróság által megállapított 20.000,-Ft perköltséget leszállítva - 5.000,-Ft perköltség megfizetésére kötelezte a perből elbocsátott I. r. alperes javára.

A III. r. alperes a csatlakozó fellebbezésében elsődlegesen azt sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság vele szemben nem szüntette meg a pert az rPp. 157. § a) pontja alapján.

A III. r. alperes az elsőfokú eljárás során arra hivatkozott, hogy a felperes keresete az alkotmányjogi panaszt visszautasító végzés tartalmi felülvizsgálatára irányult, és erre a bíróságnak nincs hatásköre. Az elsőfokú bíróság ezt az ellenkérelmet úgy interpretálta, hogy a III.r. alperes szerint a felperes keresete az III.rendű alperes nevei döntés megváltoztatására irányult. Az ítélet tábla szerint a „végzés tartalmi felülvizsgálata” és a „végzés megváltoztatása” - a jelen per szempontjából - tartalmát tekintve nem különbözik, és a permegszüntetésre irányuló kérelem elbírálásánál nem volt a különbségnek érdemi jelentősége.

A felperes a keresetében ugyanis nem felülvizsgálni és nem megváltoztatni kérte a III. r. alperes IV/1418-10/2014. számú végzését, hanem azt állította, hogy a III. r. alperes tisztességtelenül járt el, amikor nem tért ki az alaptörvény összes olyan cikkére a döntésében, amelyet ő az alkotmányjogi panaszban nevesített. Mivel a kereset nem az alkotmányjogi panaszt elutasító végzés tartalmi felülvizsgálatára irányult, ezért a per megszüntetésének az rPp. 130. § (1) bekezdésének b) pontja és a 157. § a) pontja alapján nem volt helye. Az elsőfokú bíróság helytállóan járt el, amikor érdemben vizsgálta a felperes III. r. alperessel szemben előterjesztett keresetét.

Az I. r. alperes perből történő elbocsátását és a III. r. alperes permegszüntetésre irányuló kérelme alaptalanságának megállapítását követően az ítélet tábla az rPp. 253. § (2) bekezdésben foglaltak alapján a fellebbezési kérelmek korlátai között bírálta el a felperes és a II. r. alperes fellebbezését, valamint a III. r. alperes másodlagos csatlakozó fellebbezését és megállapította, hogy a felperes és a II. r. alperes fellebbezése részben alapos, a III. r. alperes csatlakozó fellebbezése alaptalan.

A II. r. alperessel szembeni kereset:

A II. r. alperest arra hivatkozva kötelezte az elsőfokú bíróság 300.000,-Ft sérelemdíj megfizetésére, hogy megsértette az rPp. 2. § (3) bekezdésében foglaltakat akkor, amikor a másodfokú határozat indokolásában nem tért ki a felperes MNB rendelettel kapcsolatos fellebbezési hivatkozására. Az ítélet tábla osztja az elsőfokú bíróság jogi álláspontját.

A II. r. alperes által a fellebbezésében hivatkozott BH 2002. 275 számú határozat alapját képező ügyben a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését nem tartotta indokoltnak amiatt, hogy a másodfokú bíróság helybenhagyó ítélete csupán az elsőfokú bíróság helytálló indokaira utalt. A Legfelsőbb Bíróság kifejtette, hogy ha a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét indokai alapján hagyja helyben, a másodfokú ítélet indokolásában csupán erre a körülményre kell utalnia, ezért ilyen esetben az rPp. 221. §-ának (1) bekezdésében foglaltak megsértése nem róható a terhére.

A jelen per tárgya azonban nem a II. r. alperes határozatának a felülvizsgálata volt, és nem annak a megállapítása, hogy a II. r. alperes a másodfokú határozat meghozatalakor megsértette-e az rPp. ítélet indokolására vonatkozó 221. § (1) bekezdését.

A bíróságnak a felperes keresetéről a jelen perben az rPp. 2. §-ában foglaltak alapján kellett döntenie, és abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a II. r. alperes biztosította-e a felperesnek a per tisztességes lefolytatásához való jogát.

Az ítéletábra egyetért az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, hogy nem tekinthető megfelelően indokoltnak egy olyan határozat, amely nem tér ki a fellebbezésben foglalt azon hivatkozásra, amely szerint az elsőfokú bíróság által felhívott jogszabály az ügy elbírálásakor még nem volt hatályos. A felperesnek alapvető joga fűződött ahhoz, hogy a fellebbezésében foglalt ezen felvetésre a másodfokú bíróságtól magyarázatot kapjon. Ilyen fellebbezési hivatkozás esetén nem fogadható el megfelelő (tisztességes) indokolásnak annyi, hogy az elsőfokú ítélet indokai helytállóak, és a döntés megfelel az alkalmazandó és az elsőfokú bíróság által is alkalmazott jogszabályi rendelkezéseknek.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a II. r. alperes megsértette az rPp. 2. § (1) bekezdésében foglaltakat, ezért az rPp. 2. § (3) bekezdése alapján az alapvető jogait ért sérelem miatt méltányos elégtételt biztosító kártérítésre tarthat igényt, miután a sérelme jogorvoslati eljárásban nem volt orvosolható.

Osztotta azonban az ítéletábra a II. r. alperes fellebbezését a vonatozásban, hogy az elsőfokú bíróság által megítélt 300.000,- Ft összegű sérelemdíj eltűzött.

Az elsőfokú bíróság nem rögzítette azokat a szempontokat, amiket a sérelemdíj összegének a megállapításánál figyelembe vett. Az ítéletábra a sérelemdíj összegének felülbírlatakor értékelte, hogy a II. r. alperes az indokolási kötelezettségét csak annyiban sértette meg, hogy nem tért ki a felperes MNB rendelettel kapcsolatos érvelésére, nem adott magyarázatot arra, hogy miért tekintette ezt a jogszabályt „alkalmazandó”-nak.

A 18/2009 (VIII.6.) MNB rendelet az alapügy idején még nem volt hatályos. Azonban a hatályos 21/2006 (XI.24.) MNB rendelet 24. § (2) bekezdése és az utóbb hatályba lépett 18/2009 (VIII.6.) MNB rendelet 37. § (3) bekezdése is kötelezettségként írta elő a fizető fél (fogyasztó) tájékoztatását a csoportos beszédési megbízás tudomásul vételéről vagy visszautasításáról, tehát a szabályozás e vonatkozásban nem változott.

Ezért az indokolási kötelezettség megsértésével a felperes indokolás megismeréséhez fűződő joga csak annyiban sérült, hogy az erre vonatkozó tájékoztatást nem kapta meg.

Erre tekintettel az ítéletábra úgy ítélte meg, hogy 150.000,-Ft összegű sérelemdíj méltányos elégtételt biztosít a felperesnek. Ugyanezen okból indokolatlannak ítélte a felperes fellebbezése alapján a sérelemdíj összegének felemelését.

Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a Salgótarjáni Járásbíróság nem sértette meg az alperes eljárási jogait, és biztosította számára a tisztességes eljárást, ugyanis az előtte folyamatban volt perben adott a felperesnek a lehetőséget arra, hogy az ellenérdekű fél beadványait megismerje, és megfelelő határidőt a nyilatkozatai megtételére. A Salgótarjáni Városi Bíróság az előtte folyamatban volt perben a ... Zrt. beadványait a tárgyalásokon ismertette és kézbesítette is azokat a felperes részére. Az ... Bank Nyrt.-től érkezett tájékoztatásokat a tárgyalásokon ugyancsak ismertette a felperessel, míg a tárgyaláson jelen nem lévő másik félnek azokat kézbesítette. Ezzel eleget tett az rPp. 3. § (6) bekezdésében foglaltaknak, azaz gondoskodott arról, hogy a felek minden, az eljárás során előterjesztett kérelmet, jognyilatkozatot, valamint a bírósághoz benyújtott okiratot

megismerhessenek, és azokra a törvényben előírt időn belül nyilatkozhassanak. Eljárása nem sértette a fair eljárás elvét és nem volt tisztességtelen.

Az elsőfokú bíróság az iratok kézbesítésével kapcsolatos megállapításait nem dokumentumok hiányában tette, mert a per irataihoz csatolta a Salgótarjáni Városi Bíróság P.20.181/2012 számú iratait.

A II. r. alperes és a Salgótarjáni Városi Bíróság közötti hatásköri vita nem meríti ki a tisztességtelen eljárás fogalmát. A bíróságok közötti negatív hatásköri összeütközést a II. r. alperes feloldotta. A hatásköri összeütközésnek semmilyen kihatása nem volt a felperes által utóbb, a ... Környéki Törvényszéken indított per eredményére. A ... Környéki Törvényszék eljárásával kapcsolatban a II. r. alperes kártérítési felelősségének megállapítása kizárt, mert a bíróság csak a saját eljárásának alakításáért felelős az rPp. 2. §-a alapján.

A III. r. alperessel szembeni kereset:

A III. r. alperes a másodlagos csatlakozó fellebbezésében jogalap helytelen megjelölése miatt kérte a vele szemben előterjesztett kereset elutasítását.

Az ítéletábra megállapította, hogy az elsőfokú bíróság nem sértett eljárási szabályt azzal, hogy nem utasította el a felperes III. r. alperessel szembeni keresetét a helytelen jogalap megjelölése miatt.

A felperes nem jogi képviselővel járt el, és a keresetének tartalmából, a megítélése szerint a keresetet alátámasztó tényekből, amelyeket részletesen előadott, egyértelműen megállapítható volt a keresete jogalapja. Az rPp. 121. § (1) bekezdésének c) pontja nem követelte meg a jogszabályhely szerinti jogalap megjelölést, és az rPp. szabályai alapján kialakult bírói gyakorlat is egyértelmű abban, hogy a fél által hivatkozott téves jogi minősítés, a követelés jogcímének hiányos vagy helytelen megjelölése a bíróságot nem köti, mert a felhozott és bizonyított tényekre a jogszabályt a bíróságnak kell alkalmaznia. (pl. BDT. 2007. 1580)

Ezért az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat és a kialakult bírói gyakorlatot helyesen alkalmazva bírálta el a felperes III. r. alperessel szembeni keresetét és az ennek során hozott döntésével az ítéletábra egyetért.

A felperes azt állította, hogy a III. r. alperes súlyosan jogsértően, tisztességtelenül járt el vele szemben és ezzel kárt okozott.

Az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá arra, hogy a Ptk. 6:549.§-a a perben nem alkalmazható, mert a felperes vagyoni kárigényt nem terjesztett elő a III. r. alperessel szemben. A keresete nemvagyoni kártérítés megfizetésére kötelezésre irányult, amely az rPp. 2. § (3) bekezdése szerinti, illetve perben alkalmazandó Ptk. 2:52. §-ában szabályozott sérelemdíjnak felel meg.

Mivel az Abtv-ben nincs az rPp. 2. §-ához hasonló rendelkezés a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmével kapcsolatban, ezért önmagában tisztességtelen eljárásra hivatkozással a III. r. alperestől nem igényelhető kártérítés.

Az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá arra is, hogy a Ptk. 2:52. §-a alapján a sérelemdíj megítélésének a személyiségi jog megsértése a feltétele, de ilyet a felperes nem bizonyított.

Az ítéletábra annyiban egészíti ki az elsőfokú ítélet indokolását, hogy a polgári jog által biztosított személyiségvédelem körében az ember személyiségét alkotó lényegi tulajdonságok és ismérvek összessége jelenti az emberi méltóságot és (külön nevesített személyiségi jogok hiányában) a személyiséget, ebben a vonatkozásban ért támadás ad csak alapot az emberi méltóság sérelme miatti személyiségi jogvédelemre. A felperes a perben nem hivatkozott arra, hogy a III. r. alperes a

személyisége lényegét alkotó tulajdonságok és ismérvek miatt nem értékelt - a megítélése szerint - minden, panaszában felsorolt alaptörvényi hivatkozást.

Ezért a III. rendű alperessel szemben a felperes keresete alaptalan volt.

A IV-VIII. r. alperesekkel szembeni kereset

A felperes IV-VIII. r. alperesekkel szembeni kereseteinek elbírálásánál alapvető és elsődleges kérdés annak az eldöntése volt, hogy a felperes 2009. június 8-án a Képviselőhöz címzett beadványa kapcsán indult-e hatósági eljárás. Az ítéletábra a felperes ezen alperesekkel kapcsolatos fellebbezésének az elbírálásánál elsődlegesen ebben a kérdésben foglalt állást.

Az Eht. 126. § (1) bekezdése szerint a hírközlési fogyasztói jogok képviselője a hatóság köztisztviselője.

A (2) bekezdés rögzíti, hogy a képviselőhöz bejelentéssel élhet bármely előfizető, felhasználó, továbbá fogyasztói érdekek képviseletét ellátó társadalmi szervezet, amennyiben megítélése szerint valamennyi szolgáltató, forgalomba hozó vagy forgalmazó tevékenysége, szolgáltatása, terméke, eljárása ennek során hozott intézkedése illetőleg valamely intézkedése elmulasztása következtében az előfizetőt, illetve a felhasználót az elektronikus hírközlésre vonatkozó szabályban vagy az előfizetői szerződésben meghatározott jogaival összefüggésben sérelem érte, vagy ennek közvetlen veszélye áll fenn.

A (4) bekezdés alapján a képviselő a hozzá benyújtott beadványt köteles megvizsgálni. A célszerűnek tartott intézkedést e szakasz keretei között maga választja meg. A képviselő a beadvány alapján:

- a) tájékoztatja a bejelentőt az elektronikus hírközlésre vonatkozó szabályban, illetve előfizetői szerződésben meghatározott jogairól és kötelezettségeiről, valamint a számára nyitva álló eljárásokról és jogorvoslatokról,
- b) felszólíthatja a szolgáltatót az elektronikus hírközlésre vonatkozó szabály, illetve előfizetői szerződés megsértésének megszüntetésére, illetve intézkedés megtételére,
- c) kezdeményezheti a hatóság hivatalból történő eljárását,
- d) más hatóságnál - a bejelentő egyidejű értesítése mellett - megfelelő eljárás megindítását kezdeményezheti.

Az ítéletábra osztja az elsőfokú bíróság azon jogi álláspontját, hogy a Képviselő, bár a hatóság köztisztviselője, de nem hatósági eljárást folytat le. A Képviselő a hozzá intézett kérelmeket a rá irányadó, az Eht. 126. §-ában meghatározott eljárás keretei között vizsgálja meg és dönt azokról. E döntési jogkörébe tartozik annak eldöntése, hogy kezdeményezi-e a hatóság eljárását. Az Eht. 126. § (4) bekezdésének c) pontja is azt igazolja, hogy a Képviselő és a hatóság eljárása egymástól elkülönül.

A felperes által hivatkozott 16/2003 (XII.27.) IHM rendelet sem tartalmaz ettől eltérő szabályt, sőt megerősíti a két elkülönült eljárást. A rendelet 12. § (7) bekezdése ugyanis választási lehetőséget kínál az előfizetőnek akkor, amikor rögzíti, hogy ha az előfizető a szolgáltatónak a hibás teljesítéssel kapcsolatos állásfoglalását vitatja, a hatósághoz, illetve a hatóságon belül a Hírközlési Fogyasztói Jogok Képviselőjéhez fordulhat.

A felperes 2009. június 8-án kelt levelének címzettje a Nemzeti Hírközlési Hatóság Hírközlési Fogyasztói Jogok Képviselője volt.

A felperes ebben a beadványban a címzettől, azaz a Képviselőtől a levélben részletezett panaszai kivizsgálását és a szükséges intézkedések megtételét, valamint az érdekeinek a képviselést kérte. Kérte, hogy a Képviselő a rendelkezésére álló eszközökkel érje el, hogy az általa kért kártérítés összegét megkapja, és töröljék a távközlési szolgáltatók közös adatállományából.

A fentiek alapján a kérelem címzéséből és annak tartalmából egyértelműen megállapítható, hogy a felperes a kérelmét a Képviselőhöz intézte, és az Eht. 126. §-a szerinti eljárás keretében kérte a Képviselőt, mint érdekképviselőt az eljárása lefolytatására.

Ezért a felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy 2009. június 8. napján hatósági eljárást kezdeményezett.

A Képviselő a hozzá érkezett kérelemre válaszolt, és a válaszából kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy nem élt az Eht. 126. § (4) bekezdésének c) pontjában foglalt hatósági eljárás kezdeményezésének a lehetőségével. Emiatt a felperes számára egyértelmű kellett, hogy legyen, hogy a 2009. júniusi beadványa kapcsán nem indult hatósági eljárás az ügyében.

Mindezekre tekintettel a felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy 2009-ben eljárást kezdeményezett a IV. r. alperes jogelődjénél, és hogy ez az eljárás - döntés hiányában - azóta is folyamatban van. Miután a felperes 2009-ben nem terjesztett elő a IV. r. alperes jogelődjénél hatósági eljárást kezdeményező kérelmet, így a hatóság eljárási kötelezettsége 2009-ben nem állt be.

A fentiek alapján az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felperesnek a IV., az V., a VI. és a VII. r. alperesekkel szemben előterjesztett keresete alaptalan, és ugyanezen okból a VIII. r. alperessel szemben előterjesztett igény elévülését is helytállóan állapította meg, mivel nincs 2009-ben indult, és azóta folyamatban lévő hatósági ügy.

Arra megalapozottan hivatkozott a felperes, hogy az elsőfokú bíróság az ítélete jogi indokolásában nem szöveghűen és tartalomhűen idézte a Képviselő 2009. június 29. napján kelt levelét. A levélben nem volt arra vonatkozó felhívás - ellentétben az elsőfokú ítéletben rögzítettekkel -, hogy „amennyiben nem elégedett a szolgáltató által kapott tájékoztatással”, akkor ismételt a képviselőhöz fordulhat.

Ennek azonban az érdemi döntés szempontjából nem volt jelentősége.

Az V. r. alperessel szembeni keresetét a felperes arra is alapozta, hogy az V. r. alperes a 2013. december 2. napján előterjesztett eljárásra kötelezés iránti kérelmét csak 2015-ben bírálta el. Az elsőfokú bíróság is megállapította e vonatkozásban az V. r. alperes késedelmes eljárását, de a felperes keresetét elutasította arra hivatkozva, hogy a késedelmes eljárás következményeként a felperest nem érte kár.

Ezt az álláspontot az ítéletábra nem osztja.

A már idézett rPp. 2. § (1) bekezdése szerint a bíróságnak biztosítania kell az eljárások ésszerű időn belüli befejezéséhez való jogot. Az egyszerű megítélésű ügyben másfél éves késedelem az ítéletábra megítélése szerint egyértelműen sérti az ésszerű időn belüli befejezéshez fűződő jogot. Ezért az V. r. alperes kárfelelőssége az rPp. 2. § (3) bekezdése alapján fennáll, ez alapján a méltányos elégtételt biztosító kártérítésre a felperes igényt tarthat, függetlenül attól, hogy kár bekövetkeztét igazolt-e. Az rPp. 2. § (3) bekezdése szerinti szankció alkalmazásához a félnek ugyanis elegendő a jogsértés tényét bizonyítania, nem szükséges ezen túlmenően bármilyen immateriális hátrányt igazolnia.

Mindezekre tekintettel az ítéletábra az V. r. alperessel szembeni ítéleti rendelkezést részben és annyiban változtatta meg, hogy az V. r. alperest 150.000,- Ft sérelemdíj megfizetésére kötelezte a felperes javára.

A sérelemdíj összegének a megállapításakor az ítéletábra a késedelem tényét és hatását mérlegelte és a bírói gyakorlatot is figyelembe vette (pl. VI.rendű alperes neve Pfv. III. 20.444/2013/16., Pfv.III.20.102/2011/3, Pfv.III.20.678/2011/3). A mérlegelés során értékelte, hogy az V. r. alperes másfél évig nem döntött a felperes eljárásra kötelezés iránti kérelméről, de azt is, hogy a késedelem a felperes folyamatban levő, és utóbb indított eljárásaira nem volt érdemi hatással.

A felperes a fellebbezésében sérelmezte még a VII. r. alperes javára megítélt perköltséget is, hivatkozva arra, hogy a VII. r. alperes nem terjesztett elő perköltségigényt.

Az rPp. 78. § (1) bekezdése szerint a pernyertes fél költségeinek a megfizetésére a pervesztes felet kell kötelezni. Helytelenül hivatkozott arra a felperes, hogy a VII. r. alperes nem kérte a perköltség megfizetésére kötelezni, mert utazási költségigényét a VII. r. alperes a 2018. január 10. napján megtartott tárgyaláson érvényesítette. Előadta, hogy tárgyalásonként a költségigénye 10.000,- Ft. A VII. r. alperes képviselője két tárgyaláson vett részt, és mindkét tárgyalásra ...ról utazott ...ra. Az ítéletábra megítélése szerint a két tárgyalási részvételért megítélt összesen 20.000,- Ft elsőfokú perköltség nem eltűzött, ezért e vonatkozásban is alaptalannak ítélte a felperes fellebbezését.

A fentiek alapján az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét az rPp. 253. § (2) bekezdése alapján részben, a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta.

Az ítéletábra észlelte, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztott rendelkezni az ügy tárgyi illetékeljegyzési joga folytán le nem rótt kereseti eljárási illetékről.

Az rPp. 253.§ (3) bekezdése alapján a másodfokú bíróság a fellebbezési (csatlakozó fellebbezési) kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül határoz a le nem rótt illeték, valamint az állam által előlegezett és meg nem térült költség megfizetéséről.

Mivel a feljegyzett kereseti illeték az állam által megelőlegezett és meg nem térült költség, az ítéletábrának rendelkeznie kellett a viselésről.

A felperes a keresetével az alpereseket összesen 11.325.000,- Ft kártérítés megfizetésére kérte kötelezni. Ennek a követelésnek az alapulvételével a feljegyzett kereseti illeték az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 42. § (1) bekezdése alapján 679.500,- Ft.

A felperes keresete 300.000,- Ft erejéig eredményre vezetett, ezért ezen összeg után nem terheli illetékfizetési kötelezettség. A fennmaradó követelése után az eredménytelen kereset folytán azonban viselnie kell az illetéket, mert személyes költségkedvezményben nem részesült.

Ezért a felperest 661.500,- Ft eljárási illeték megfizetésére kötelezte az ítéletábra, míg a 300.000,-Ft után járó, fennmaradó 18.000,- Ft kereseti eljárási illeték a II. r. és az V. r. alperesek Itv. 5. §-a szerinti személyes illetékmentessége folytán a I.rendű alperes neve terhén marad.

A felperes fellebbezésének értéke 11.025.000,- Ft volt. A fellebbezés részben ugyan eredményre vezetett, de összegében nem állapított meg magasabb sérelemdíjat az ítéletábra, ezért a 11.025.000,-

Ft után az Itv. 47. § (1) bekezdése alapján számított fellebbezési illetéket, amelynek összege 882.000,- Ft a felperes köteles megfizetni a I.rendű alperes nevének.

A II. r. alperes fellebbezése és a III. r. alperes csatlakozó fellebbezése nem vezetett eredményre. Az ezek kapcsán felmerült illeték (15.000,-Ft + 80.000,-Ft) a II. r. és a III. r. alperesek személyes illetékmentessége folytán az állam terhére marad.

A IV. r., a VI. r. és a VIII. r. alperesek a perben lemondtak a perköltségigényükről, ezért a részükre az ítélet tábla nem állapított meg másodfokú perköltséget. A VII. r. alperes csak a tárgyalásokon való megjelenéssel kapcsolatosan terjesztett elő perköltségigényt. Mivel a másodfokú eljárásban tárgyalás tartására nem került sor, az ítélet tábla a részére sem állapított meg másodfokú perköltséget. A II., az V. és a VI. r. alperesek nem mondtak ugyan le a költségigényükről, de a perben nem jogi képviselővel jártak el és egyéb költséget sem nevesítettek, ezért részükre sem állapított meg másodfokú perköltséget az ítélet tábla.

A III. r. alperes képviselőjét ügyvéd látta el, és a III. r. alperes a másodfokú eljárásban a perköltség igényéről nem mondott le. Tekintettel azonban arra, hogy a III. r. alperes csatlakozó fellebbezésre sem vezetett eredményre, ezért az ítélet tábla a III. r. alperes javára nem kötelezte a felperest perköltség megfizetésére, és a felperes javára sem ítelt meg perköltséget a III. r. alperes terhére.

Győr, 2018. május 22.

Dr. Világi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

Dr. Molnár Andrea sk.
előadó bíró

Dr. Szalay Róbert sk.
bíró

A kiadmány hitelül: kiadó